

สมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัลที่ส่งผลต่อความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ ในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครพนม

Executive Competencies in the Digital Era Affecting Learning Organizations in Schools

Under the Secondary Educational Service Area Office Nakhon Phanom

ชยาวุธ เชื้อดวงฟู¹ รองศาสตราจารย์ ดร.ศิกานต์ เพียรธัญญกรณ์² ดร.ระพีพรรณ ร้อยพิลา³ ดร.วีรวัฒน์ คำแสนพันธ์⁴
Chayawut Chueduangpui¹ Assoc. Prof.Dr.Sikan Pienthunyakorn² Dr.Rapeepan Royphila³ Dr.Veerawat Khumsanpan⁴

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษา เปรียบเทียบ หาความสัมพันธ์ อำนาจพยากรณ์สมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัลที่ส่งผลต่อความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครพนม และหาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัลที่ส่งผลต่อความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้บริหารและครูผู้สอน ปีการศึกษา 2566 จำนวน 318 คน จำแนกเป็นผู้บริหาร จำนวน 102 คน และครูผู้สอน จำนวน 216 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตาราง Krejcie and Morgan และใช้การสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยใช้ขนาดสถานศึกษาเป็นชั้น (Strata) เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ประกอบด้วยแบบสอบถามสมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัล มีค่าอำนาจจำแนก 0.386 – 0.859 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.965 แบบสอบถามความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ มีค่าอำนาจจำแนก 0.533 – 0.924 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.983 และแบบสัมภาษณ์เพื่อหาแนวทางพัฒนา สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบที่แบบกลุ่มตัวอย่างเป็นอิสระจากกัน การหาค่าความสัมพันธ์ การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนแบบทางเดียว และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบที่ละขั้นตอน

ผลการวิจัย พบว่า

1. สมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัล โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด
2. ความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด
3. สมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัลจำแนกตามสถานภาพการดำรงตำแหน่ง ขนาดโรงเรียนและประสบการณ์

ในการทำงานโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. ความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ จำแนกตามสถานภาพการดำรงตำแหน่ง และประสบการณ์ในการทำงานโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ขนาดโรงเรียนโดยรวมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

คำสำคัญ: สมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัล ความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้

¹หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

¹Master of Education Program in Educational Administration Sakon Nakhon Rajabhat University

²อาจารย์ประจำหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต และหลักสูตรครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

²Lecturer Master of Education Program and Doctor Program in Educational Administration Program Sakon Nakhon Rajabhat University

³ข้าราชการบำนาญ

³Retired civil servants

⁴อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

⁴Lecturer in the Faculty of Education Sakon Nakhon Rajabhat University

*ผู้ติดต่อ, อีเมล: ชยาวุธ เชื้อดวงฟู, chayawut9831@gmail.com

รับเมื่อ 18 กุมภาพันธ์ 2567 แก้ไข 23 เมษายน 2567 ตอรับ 25 เมษายน 2567

4. ความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ จำแนกตามสถานภาพการดำรงตำแหน่ง และประสบการณ์ในการทำงาน โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ขนาดโรงเรียนโดยรวมมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

5. สมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัลโดยรวม กับความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้โดยรวมพบว่ามีความสัมพันธ์ในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

6. สมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัล ที่นำมาวิเคราะห์จำนวน 5 ด้าน ที่สามารถพยากรณ์ความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ ด้านการเป็นผู้บริหารและการบริหารจัดการอย่างมืออาชีพ (X_1) ด้านความมุ่งมั่นในการทำงานและพัฒนางานอย่างต่อเนื่อง (X_4) ด้านการแก้ปัญหาและการตัดสินใจ (X_5) และด้านการสื่อสารและความร่วมมือทางดิจิทัล (X_2) โดยมีอำนาจพยากรณ์ ร้อยละ 45.2 และมีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์ เท่ากับ ± 0.16022

7. แนวทางที่เหมาะสมในการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัลที่ส่งผลความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ พบว่าด้านที่ต้องนำมาพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัลของผู้บริหาร จำนวน 4 ด้าน คือ 1) ด้านการเป็นผู้บริหารและการบริหารจัดการอย่างมืออาชีพ โดย ผู้บริหารควรกำหนดวิสัยทัศน์ของสถานศึกษาให้มีความชัดเจน 2) ด้านการสื่อสารและความร่วมมือทางดิจิทัล ผู้บริหารจะต้องมีเครือข่ายหรือสร้างเครือข่ายโดยใช้การสื่อสารด้านดิจิทัลเพื่อสื่อสารที่ชัดเจนและมีประสิทธิภาพ 3) ด้านความมุ่งมั่นในการทำงานและพัฒนางานอย่างต่อเนื่อง ผู้บริหารต้องศึกษาหาความรู้ด้านเทคโนโลยีใหม่ ๆ เพื่อนำมาปรับใช้ในระบบการทำงาน 4) ด้านการแก้ปัญหาและการตัดสินใจของผู้บริหารยุคดิจิทัล ผู้บริหารจะต้องสามารถนำข้อมูลมาใช้ในการแก้ปัญหาและตัดสินใจในการทำงานอย่างสร้างสรรค์

ABSTRACT

This research aimed to study, compare, and examine a correlation, predictable power of administrators' competence in the digital era toward learning organizations in schools, affiliated with the Secondary Educational Service Area Office of Nakhon Phanom, and find the procedures of competency development of administrators in the digital era affecting learning organizations. The samples used in the research conduct were a total 318 of administrators and teachers, divided into 102 administrators and 216 teachers in the academic year 2023. The sample size was determined by Krejcie and Morgan and randomized by Stratified Random Sampling based on the use of the Strata method of the school sizes. The research instruments used were a five-rating scale questionnaire comprising a form of development and a form of administrators' competence in the digital era with a value of discrimination power in the range of 0.386 – 0.859, and a reliability of 0.965. As a questionnaire of the learning organizations, its value of discrimination power was in the range of 0.533 – 0.924, and a reliability of 0.983. The statistics used for data analysis were frequency, percent, mean, and standard deviation, independent samples t-test, correlations, One – Way ANOVA, and stepwise multiple regression analysis.

The findings were revealed as follows.

1. The competence of administrators in the digital era was at the highest level overall.
2. Learning organizations were at the highest level overall.
3. The competence of administrators in the digital era, classified by position status, sizes of schools, and working experiences were statistically significant different at the level of .01 overall.

4. Being the learning organizations, categorized by position status and working experiences was a statistically significant difference at the level of .01 as a whole. The school sizes were statistically significantly different at the level of .05 as a whole.

5. The competence of administrators in the digital era and learning organizations found that they were positively correlated with statistically significant at the level of .01 overall.

6. The competence of administrators in the digital era, taken to analyze the 5 aspects that could predict the learning organizations was statistically significant at the level of .01. They included the aspects of being administrators and professional administration (X_1), working intention, and continual working development (X_4), solving problems and making a decision (X_5), communication and collaboration (X_2) with a value of discrimination power of 45.2 percent, and the Standard Error of Estimate for prediction was equal to ± 0.16022 .

7. The proper procedures on the competency development of administrators in the digital era affecting learning organizations found that there were 4 aspects needed to develop the competence of administrators as follows. 1) The aspect of being administrators and professional administration, the administrators should determine a clear vision of schools. 2) The aspect of communication and digital collaboration, administrators should have a network or create a network using digital communication for clear and effective communication. 3) The aspect of working intention and continual working development, administrators should acquire knowledge of new technology for applying in a working system. 4) The aspect of solving problems and making a decision of administrators in the digital era should be able to use data to solve problems and creatively make decisions for work.

Keywords: Competence of Administrators in The Digital Era, Learning Organizations

ภูมิหลัง

ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในหลายมิติ โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงเข้าสู่ยุคดิจิทัล ซึ่งนำไปสู่ระบบสังคมออนไลน์ การสื่อสารข้อมูลผ่านเทคโนโลยีดิจิทัลอย่างปลอดภัย และมีประสิทธิภาพการพัฒนาประเทศต้องอาศัยการพัฒนาคน และระบบการจัดการดิจิทัลให้พร้อมเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงและก้าวทันโลก นำไปสู่เป้าหมายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561 – 2680) การพัฒนาดิจิทัลของประเทศไทย มุ่งสู่ดิจิทัลไทยแลนด์ภายในปี พ.ศ. 2565 ส่งผลให้เกิดการปรับเปลี่ยนรูปแบบการใช้ชีวิต การค้นพบนวัตกรรมใหม่ การใช้อินเทอร์เน็ตและเทคโนโลยีดิจิทัลในการจัดการระบบการศึกษา รวมถึงการยกระดับประสิทธิภาพของการให้บริการสาธารณะ พฤติกรรมของบุคคล ถูกขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยีดิจิทัลและนวัตกรรม ปรับเปลี่ยนกระบวนการทำงาน รวมถึงการสร้างวัฒนธรรมดิจิทัล และการเพิ่มทักษะให้มีสมรรถนะที่จำเป็น โดยเฉพาะทักษะการสื่อสารและทักษะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล (สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน, 2565, หน้า 63 – 65)

สมรรถนะผู้บริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัล คือ ความสามารถในการใช้การเข้าถึงเครื่องมือเทคโนโลยี เช่น คอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต สื่อเทคโนโลยี Smart phone Tablet Laptop โปรแกรมคอมพิวเตอร์ สื่อออนไลน์และอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ในการบริหารจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน และสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ที่มุ่งพัฒนาผู้บริหารและบุคลากรทางการศึกษาให้มีทักษะด้านดิจิทัลตามภารกิจและกรอบงานในหน้าที่ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2563, หน้า 58) ดังนั้นผู้บริหารสถานศึกษาควรศึกษาและวางแผนพัฒนาตนเองเพื่อเพิ่มสมรรถนะยุคดิจิทัลให้กับตนเองในด้านการบริหารจัดการ

อย่างมืออาชีพ การสื่อสารและความร่วมมือทางดิจิทัล การสร้างสื่อและนวัตกรรมการเรียนรู้ดิจิทัล ความมุ่งมั่นในการทำงานและพัฒนาอย่างต่อเนื่องรวมถึงการแก้ปัญหาและการตัดสินใจเพื่อให้ผู้บริหารเป็นบุคคลที่มีคุณภาพในการบริหารสถานศึกษาและพัฒนาสถานศึกษาให้มีคุณภาพต่อไป

คำถามการวิจัย

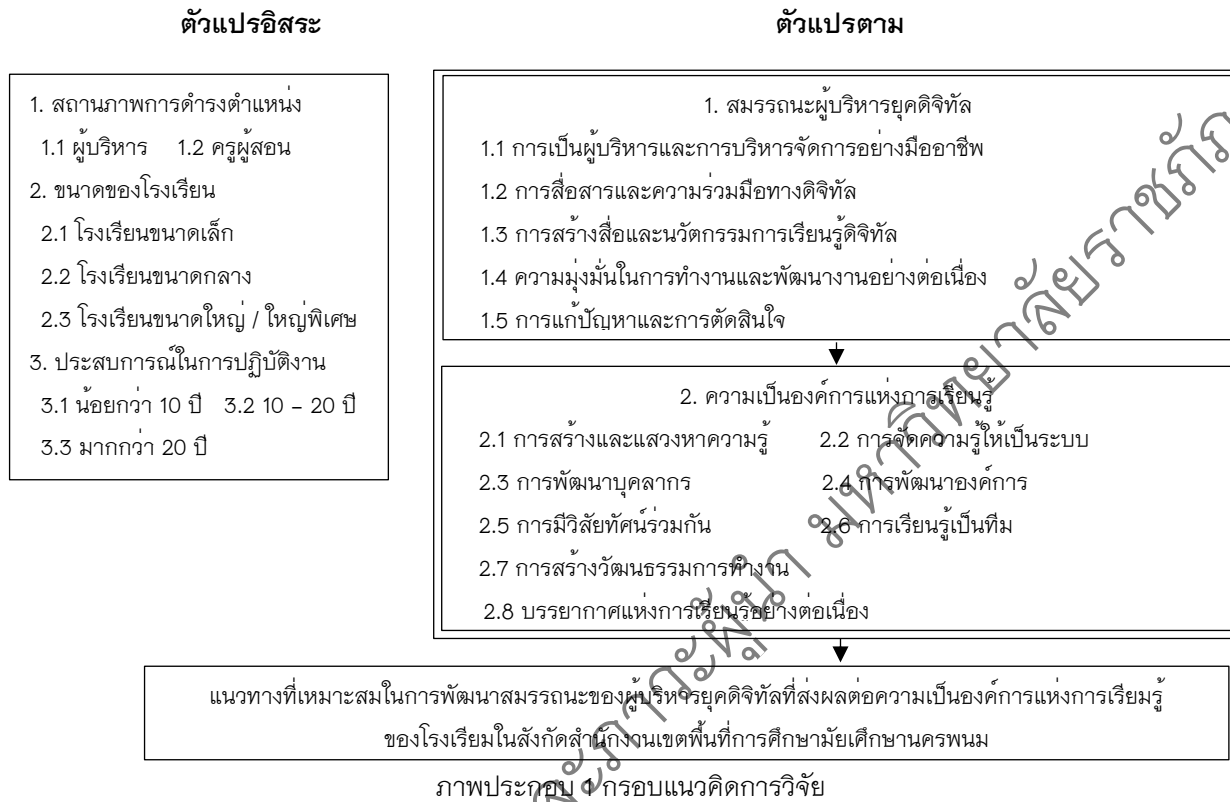
1. สมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัลในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครพนม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนอยู่ในระดับใด
2. ความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครพนม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนอยู่ในระดับใด
3. สมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครพนม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนจำแนกตามสถานภาพการดำรงตำแหน่ง ขนาดของโรงเรียนและประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน มีความแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร
4. ความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครพนม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนจำแนกตามสถานภาพการดำรงตำแหน่ง ขนาดของโรงเรียนและประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน มีความแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร
5. สมรรถนะผู้บริหารและความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครพนม มีความสัมพันธ์กันหรือไม่
6. สมรรถนะผู้บริหารสามารถพยากรณ์ความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครพนม ได้หรือไม่อย่างไร
7. แนวทางในการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารที่ส่งผลต่อความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครพนม เป็นอย่างไร

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับสมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัลในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครพนม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน
2. เพื่อศึกษาระดับความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครพนม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน
3. เพื่อเปรียบเทียบสมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัลโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครพนม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน จำแนกตามสถานภาพการดำรงตำแหน่ง ขนาดของโรงเรียน และประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน
4. เพื่อเปรียบเทียบความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครพนม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน จำแนกตามสถานภาพการดำรงตำแหน่ง ขนาดของโรงเรียน และประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน
5. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัลกับความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครพนม
6. เพื่อศึกษาอำนาจพยากรณ์ของสมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัลที่มีต่อความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครพนม

7. เพื่อหาแนวทางที่เหมาะสมในการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัลที่ส่งผลต่อความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้
 ในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครพนม

กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีการดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

- ประชากร คือ ผู้บริหารและครูผู้สอนในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครพนม ประจำปีการศึกษา 2566 จำนวน 1,790 คน แบ่งเป็นผู้บริหารจำนวน 116 คน และครูผู้สอน 1,674 คน จากจำนวน 51 โรงเรียน
- กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้บริหารและครูผู้สอนในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครพนม ประจำปีการศึกษา 2566 การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตาราง Krejcie and Morgan (บุญชม ศรีสะอาด, 2560, หน้า 47 – 48) จำนวน 317 คน แต่ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 318 คน จำแนกเป็นผู้บริหารจำนวน 102 คน และครูผู้สอน จำนวน 216 คน ใช้การสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยใช้ขนาดโรงเรียนเป็นชั้น (Strata) โดยมีผู้บริหารและครูผู้สอนเป็นหน่วยการสุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมาจากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะผู้บริหารที่ส่งผลต่อความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครพนมแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) ของข้าราชการครูและผู้บริหาร แบ่งเป็นสถานภาพการดำรงตำแหน่ง ขนาดของโรงเรียนและประสบการณ์ในการทำงาน

ตอนที่ 2 ข้อคำถามเกี่ยวกับสมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัล เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยกำหนดวิธีของของลิเคอร์ท์ (Likert's 5 Rating Scale) มีความเที่ยงตรงเท่ากับ 1.00 มีค่าอำนาจจำแนก 0.386 – 0.859 มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.965

ตอนที่ 3 ข้อคำถามเกี่ยวกับความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียน เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวความคิดของลิเคอร์ท์ (Likert's 5 Rating Scale) มีความเที่ยงตรงเท่ากับ 1.00 มีค่าอำนาจจำแนก 0.533 – 0.924 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.983

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้ดำเนินการโดยผู้วิจัยทำหนังสือเสนอคำร้องต่อสำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลและผู้วิจัยติดตามขอรับแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง จากนั้น ตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วนสมบูรณ์ของแบบสอบถามเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าแบบสอบถามจำนวน 318 ชุด มีความสมบูรณ์สามารถนำมาใช้วิเคราะห์ข้อมูลในการทำวิจัยครั้งนี้

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบที่แบบกลุ่มตัวอย่างเป็นอิสระจากกัน การหาค่าความสัมพันธ์ การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนแบบทางเดียว และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบที่ละขั้นตอน

สรุปผลการวิจัย

1. สมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัล โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าอยู่ในระดับมากที่สุด ทุกด้าน โดยเรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ดังนี้ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าอยู่ในระดับมากที่สุด คือ การเป็นผู้บริหารและการบริหารศตวรรษที่ 21 อย่างมืออาชีพ การสื่อสารและความร่วมมือทางดิจิทัล การสร้างสื่อและนวัตกรรม การเรียนรู้ดิจิทัล การแก้ปัญหาและการตัดสินใจ และความมุ่งมั่นในการทำงานและพัฒนางานอย่างต่อเนื่อง

2. ความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียน โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าอยู่ในระดับมากที่สุด ทุกด้าน โดยเรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ดังนี้ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าอยู่ในระดับมากที่สุด คือ บรรยากาศแห่งการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การมีวิสัยทัศน์ร่วมกัน การสร้างวัฒนธรรม การสร้างและแสวงหาความรู้ การจัดความรู้ให้เป็นระบบ การพัฒนาบุคลากร การเรียนรู้เป็นทีมและการพัฒนาองค์การ

3. การเปรียบเทียบสมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัลจำแนกตามสถานภาพการดำรงตำแหน่ง ประสบการณ์ การปฏิบัติงาน ขนาดโรงเรียน แบ่งออกเป็นดังนี้

3.1 จำแนกตามสถานภาพการดำรงตำแหน่งโดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้บริหารมีความคิดเห็นมากกว่าครูผู้สอน

3.2 จำแนกตามขนาดโรงเรียนโดยรวมไม่แตกต่างกัน

3.3 จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงานโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

โดยผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากกว่า 20 ปี และระหว่าง 10 – 20 ปี มีความคิดเห็นมากกว่าผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อยกว่า 10 ปี

4. ความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียน จำแนกตามสถานภาพการดำรงตำแหน่ง ประสบการณ์ การปฏิบัติงาน ขนาดโรงเรียน แบ่งออกเป็นดังนี้

4.1 จำแนกตามสถานภาพการดำรงตำแหน่งโดยรวมและรายด้านพบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .01 โดยครูผู้สอนมีความคิดเห็นมากกว่าผู้บริหาร

4.2 จำแนกขนาดโรงเรียน พบว่าโดยรวมมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยโรงเรียน ขนาดกลางมีมากกว่าโรงเรียนขนาดใหญ่/ใหญ่พิเศษ

4.3 จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงาน พบว่าโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้บริหารและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์มากกว่า 20 ปี มีความคิดเห็นมากกว่าผู้บริหารและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ น้อยกว่า 10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. สมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัลโดยรวม (X_1) กับความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียน (Y_1) โดยรวมพบว่า มีความสัมพันธ์ในทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง $r_{X_1Y_1} = 0.687$

6. สมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัลที่นำมาวิเคราะห์จำนวน 5 ด้าน พบว่า มี 4 ด้านที่มีอำนาจในการพยากรณ์ ความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียน โดยมีความสัมพันธ์ทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ด้านการเป็นผู้บริหารและการบริหารจัดการอย่างมืออาชีพ (X_1) ด้านความมุ่งมั่นในการทำงานและพัฒนางานอย่างต่อเนื่อง (X_4) ด้านการแก้ปัญหา และการตัดสินใจ (X_5) และด้านการสื่อสารและความร่วมมือทางดิจิทัล (X_2) โดยตัวแปรที่มีอำนาจพยากรณ์ดีที่สุด คือ ด้านการเป็นผู้บริหารและการบริหารจัดการอย่างมืออาชีพ (X_1) รองลงมา คือ ด้านการแก้ปัญหาและการตัดสินใจ (X_5) ด้านความมุ่งมั่นในการทำงานและพัฒนางานอย่างต่อเนื่อง (X_4) และด้านการสื่อสารและความร่วมมือทางดิจิทัล (X_2) ซึ่งตัวแปรทั้ง 4 ด้านนี้สามารถรวมกันพยากรณ์ความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียนได้ร้อยละ 45.2 และมีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์เท่ากับ ± 0.16022

สามารถเขียนสมการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณในรูปคะแนนดิบ ได้ดังนี้

$$Y' = 1.559 + 0.349X_1 + 0.102X_4 + 0.116X_5 + 0.106X_2$$

และสามารถเขียนสมการวิเคราะห์การถดถอยในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน ได้ดังนี้

$$Z' = 0.458Z_1 + 0.158Z_4 + 0.159Z_5 + 0.146Z_2$$

7. แนวทางที่เหมาะสมในการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัลที่ส่งผลความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ ในโรงเรียน พบว่าด้านที่ต้องนำมาพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัลของผู้บริหาร จำนวน 4 ด้าน คือ

7.1 ด้านการเป็นผู้บริหารและการบริหารจัดการอย่างมืออาชีพ โดย ผู้บริหารควรกำหนดวิสัยทัศน์ ของสถานศึกษาให้มีความชัดเจน

7.2 ด้านการสื่อสารและความร่วมมือทางดิจิทัล ผู้บริหารจะต้องมีเครือข่ายหรือสร้างเครือข่ายโดยใช้การ สื่อสารด้านดิจิทัลเพื่อสื่อสารที่ชัดเจนและมีประสิทธิภาพ

7.3 ด้านความมุ่งมั่นในการทำงานและพัฒนางานอย่างต่อเนื่อง ผู้บริหารต้องศึกษาหาความรู้ด้านเทคโนโลยี ใหม่ ๆ เพื่อนำมาปรับใช้ในระบบการทำงาน

7.4 ด้านการแก้ปัญหาและการตัดสินใจของผู้บริหารยุคดิจิทัล ผู้บริหารจะต้องสามารถนำข้อมูลมาใช้ในการ แก้ปัญหาและตัดสินใจในการทำงานอย่างสร้างสรรค์

อภิปรายผลการวิจัย

1. สมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัล โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าอยู่ในระดับมากที่สุด ทุกด้าน ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะผู้บริหารมีการศึกษาค้นคว้า

หาความรู้ใหม่พร้อมกับการพัฒนาตนเองให้มีความรู้ทางด้านวิชาการและเทคโนโลยีมากกว่าในอดีตที่ผ่านมาเพื่อที่จะช่วยให้การทำงานหรือการบริหารงานและการติดต่อสื่อสารมีประสิทธิภาพมากขึ้น และพัฒนาตนเองให้เป็นบุคคลที่ทักษะรอบด้าน ผลการวิจัยของผู้วิจัยครั้งนี้สอดคล้องผลการวิจัยของทิพวัลย์ อ่างคำ (2561, หน้า 65) ได้ทำการวิจัยเรื่องสมรรถนะของผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาในโครงการสู่ความเป็นเลิศมาตรฐานสากล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาภาคเหนือโดยภาพรวม พบว่า สมรรถนะของผู้บริหารในโรงเรียนโดยภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด

2. ความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียน โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า อยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้าน ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะสภาพแวดล้อมในการปฏิบัติงานร่วมกันของครู นักเรียน ผู้บริหารและบุคลากรในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครพนม เป็นสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการทำงานร่วมกันของบุคลากรเป็นอย่างดี ทำให้บุคลากรมีขวัญกำลังใจที่ดีในการปฏิบัติงาน ผลการวิจัยของผู้วิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับสุทธิญา อร่ามรัตน์ (2562, หน้า 63) ได้ทำการวิจัยเรื่องความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 17 พบว่า ความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ของสถานศึกษา โดยรวมอยู่ในระดับมาก

3. การเปรียบเทียบสมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัล จำแนกตามสถานภาพการดำรงตำแหน่ง ประสบการณ์ การปฏิบัติงาน ขนาดโรงเรียน แบ่งออกเป็นดังนี้

3.1 จำแนกตามสถานภาพการดำรงตำแหน่ง โดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 สอดคล้องกับสมมติฐานในส่วน of สถานภาพการดำรงตำแหน่งในสมมติฐานการวิจัย ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ ผู้บริหารคิดว่าตนเองต้องเป็นผู้บริหารที่มีความสามารถในการศึกษาค้นคว้า หาความรู้ใหม่พร้อมกับการพัฒนาตนเองให้มีความรู้ทางด้านวิชาการและการบริหารงานต่าง ๆ ผลการวิจัยของผู้วิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการวิจัยของวัชพงษ์ อึ้งวงค์ (2561, หน้า 153) ได้ทำการวิจัยเรื่องสมรรถนะของผู้บริหารโรงเรียนที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 20 พบว่า สมรรถนะของผู้บริหารโรงเรียนโดยภาพรวม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.2 จำแนกตามขนาดโรงเรียน โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยโรงเรียนขนาดกลางมีมากกว่าโรงเรียนขนาดใหญ่ / ใหญ่พิเศษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กันสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดกลาง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นโรงเรียนมัธยมศึกษาประจำตำบล ที่อยู่ใกล้กับโรงเรียนมัธยมศึกษาประจำอำเภอที่เป็นโรงเรียนขนาดใหญ่/ใหญ่พิเศษ ซึ่งเป็นโรงเรียนที่มีชื่อเสียงและได้รับการยอมรับ ผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดกลาง จึงจำเป็นต้องมีความสามารถในการกำหนดวิสัยทัศน์โดยเฉพาะด้าน ICT ของสถานศึกษาที่ใช้ในการประชาสัมพันธ์งานต่าง ๆ สอดคล้องกับผลการวิจัยของวัชพงษ์ อึ้งวงค์ (2561, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องสมรรถนะของผู้บริหารโรงเรียนที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 20 พบว่า สมรรถนะของผู้บริหารโรงเรียน ในโรงเรียนขนาดเล็กและขนาดใหญ่ มีมากกว่าผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนในโรงเรียนขนาดกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.3 จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงาน โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากกว่า 20 ปีและระหว่าง 10 – 20 ปี มีความคิดเห็นมากกว่าผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงาน น้อยกว่า 10 ปี อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ที่เป็นเช่นนี้เพราะผู้บริหารและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากกว่าจะใช้การสื่อสารด้านเทคโนโลยีในการแก้ปัญหาและตัดสินใจได้ดีและรอบด้านกว่าผู้บริหารและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อยกว่า สอดคล้อง สอดคล้องกับผลการวิจัยของปนัดดา สาริตา (2565, หน้า 169) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องสมรรถนะของผู้บริหารโรงเรียน

ที่ส่งผลต่อประสิทธิผลโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร พบว่า สมรรถนะของผู้บริหารโรงเรียนจำแนกตามประสบการณ์ในการทำงานโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. ความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียน จำแนกตามสถานภาพการดำรงตำแหน่ง ประสบการณ์ การปฏิบัติงาน ขนาดโรงเรียน แบ่งออกเป็นดังนี้

4.1 จำแนกตามสถานภาพการดำรงตำแหน่ง พบว่าโดยรวม พบว่า ความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียนโดยรวม แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 สอดคล้องกับสมมติฐานในส่วนของสถานภาพการดำรงตำแหน่ง ในสมมติฐานการวิจัย ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะครูผู้สอนเป็นผู้ที่ร่วมดำเนินการกิจกรรมต่าง ๆ ของการเกิดการเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ไม่ว่าจะเป็นการสร้างและแสวงหาความรู้ การจัดความรู้ให้เป็นระบบ การเป็นผู้ร่วมศึกษาหาความรู้ให้ตรงกับภาระงานที่ตนเองรับผิดชอบและการเข้าร่วมพัฒนาระบบ รวมถึงการปรับปรุงเทคโนโลยีสารสนเทศ ตลอดจนก่อให้เกิดสอดคล้องกับงานวิจัยของวัชพงษ์ อุยวงศ์ (2561, บทคัดย่อ) ได้การวิจัยเรื่องสมรรถนะของผู้บริหารโรงเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิผลโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 20 พบว่า ประสิทธิภาพโรงเรียน ตามความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอน จำแนกตามสถานภาพการดำรงตำแหน่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยผู้บริหารมีความคิดเห็นมากกว่าครูผู้สอน

4.2 จำแนกตามขนาดโรงเรียน พบว่าโดยรวมมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยโรงเรียนขนาดกลางมีมากกว่าโรงเรียนขนาดใหญ่ / ใหญ่พิเศษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะการบริหารจัดการด้านการจัดความรู้ให้เป็นระบบในโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดกลางมีการบริหารจัดการที่ดีกว่าเพราะมีจำนวนบุคลากรที่มีความเหมาะสมกับการทำกิจกรรมต่าง ๆ สอดคล้องกับงานวิจัยของสุทธยา อร่ามรัตน์ (2562, หน้า 63) ที่ได้การวิจัยเรื่องความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 17 พบว่า ความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ของสถานศึกษา จำแนกตามขนาดของสถานศึกษา โดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.3 จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงาน พบว่าโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้บริหารและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์มากกว่า 20 ปี มีความคิดเห็นมากกว่าผู้บริหารและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์น้อยกว่า 10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะผู้บริหารในโรงเรียนขนาดใหญ่/ใหญ่พิเศษเป็นผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากกว่า 20 ปี จะมีประสบการณ์ในการสร้างวัฒนธรรมในองค์กรและการจัดความรู้ให้เป็นระบบภายในโรงเรียนมาก่อน จึงได้นำประสบการณ์เหล่านั้นมาพัฒนาโรงเรียน การวิจัยครั้งนี้ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของจิราพรรณ เสียงเพราะ (2561, หน้า 85) ทำการวิจัยเรื่องการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 11 ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ผลการวิจัยพบว่า ผลการเปรียบเทียบความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ของสถานศึกษา ตามการรับรู้ของครู จำแนกตามประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน โดยรวมไม่แตกต่างกัน

5. สมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัลโดยรวม (X_i) กับความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียน (Y_i) โดยรวมพบว่ามีความสัมพันธ์ในทางบวก สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ การที่ผู้บริหารยุคดิจิทัลมีสมรรถนะในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการเป็นผู้บริหารและการบริหารจัดการอย่างมืออาชีพ มีความสามารถในการสร้างสื่อและนวัตกรรมการเรียนรู้ดิจิทัล ให้การจัดการเรียนรู้ของครูให้มีประสิทธิภาพสอดคล้องกับงานวิจัยของนริรัตน์ บุญเพชรแก้ว ชูชาติ พวงสมจิตรและจุฬาลักษณ์ โสรพันธ์ (2566, หน้า 1344) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดกระบี่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาตรางู กระบี่ พบว่าระดับของปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้และการเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียน

โดยภาพรวมมีความสัมพันธ์กันทางบวกที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r = 0.583$)

6. สมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัล ที่นำมาวิเคราะห์จำนวน 5 ด้าน พบว่า มี 4 ด้านที่มีอำนาจในการพยากรณ์ความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียน โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ด้านการเป็นผู้บริหารและการบริหารจัดการอย่างมืออาชีพ (X_1) ด้านความมุ่งมั่นในการทำงานและพัฒนางานอย่างต่อเนื่อง (X_4) ด้านการแก้ปัญหาและการตัดสินใจ (X_5) และด้านการสื่อสารและความร่วมมือทางดิจิทัล (X_2) โดยตัวแปรที่มีอำนาจพยากรณ์ดีที่สุด คือ ด้านการเป็นผู้บริหารและการบริหารจัดการอย่างมืออาชีพ (X_1) รองลงมา คือ ด้านการแก้ปัญหาและการตัดสินใจ (X_5) ด้านความมุ่งมั่นในการทำงานและพัฒนางานอย่างต่อเนื่อง (X_4) และด้านการสื่อสารและความร่วมมือทางดิจิทัล (X_2) ซึ่งตัวแปรทั้ง 4 ด้านนี้สามารถร่วมกันพยากรณ์ความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียน ได้ร้อยละ 45.2 และมีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์ เท่ากับ ± 0.16022 สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะเมื่อไรก็ตามถ้าผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีสมรรถนะด้านการเป็นผู้บริหารและการบริหารจัดการอย่างมืออาชีพ มีความสามารถในการกำหนดวิสัยทัศน์และสามารถปรับเปลี่ยนกลยุทธ์ในการทำงานให้สอดคล้องกับยุคสมัย สามารถดำเนินการตามวิสัยทัศน์และพันธกิจได้เป็นอย่างดีรวมถึงมีสมรรถนะด้านการแก้ปัญหาและการตัดสินใจในการบริหารจัดการโดยเฉพาะด้านโครงสร้างพื้นฐาน ในส่วนของเทคโนโลยีสารสนเทศหรือนวัตกรรมใหม่ ๆ จะทำให้สามารถใช้งานด้านต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับการวิจัยของเปรมวดี จิตอารีย์ จันทรัมย์ ภูติอริยวัฒน์และสมบูรณ์ บุรศิริรักษ์ (2560, หน้า 112) ได้ศึกษาสมรรถนะของผู้บริหารที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 พบว่า สมรรถนะของผู้บริหารส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสมรรถนะของผู้บริหารทุกด้านร่วมกันพยากรณ์ประสิทธิผลของโรงเรียน ได้ร้อยละ 53.40 โดยสมรรถนะของผู้บริหารด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์ที่มีอำนาจการ พยากรณ์สูงสุด รองลงมาได้แก่ด้านการสื่อสารและแรงจูงใจ ด้านการทำงานเป็นทีม ด้านการพัฒนาตนเอง และด้านการบริการที่ดี

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากผลการวิจัยพบว่า สมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัลโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 4.64 – 4.71 ซึ่งถือว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงมาก ดังนั้นควรมีกิจกรรมที่ธำรงรักษาสสมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัลให้อยู่ในระดับดังกล่าวและก้าวต่อไปได้ควรมีการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัลให้อยู่ในระดับที่สูงขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

1.2 จากผลการวิจัยพบว่าความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียน ของผู้บริหารและครูผู้สอนโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 4.67 – 4.77 ซึ่งถือว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงมาก ควรมีกิจกรรมที่ธำรงรักษาความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ให้อยู่ในระดับดังกล่าวและก้าวต่อไปได้ควรมีการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัลให้อยู่ในระดับที่สูงขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

1.3 สมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัล ที่มีอำนาจในการพยากรณ์ความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียน พบว่ามี 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการเป็นผู้บริหารและการบริหารจัดการอย่างมืออาชีพ ด้านความมุ่งมั่นในการทำงานและพัฒนางานอย่างต่อเนื่อง ด้านการแก้ปัญหาและการตัดสินใจและด้านการสื่อสารและความร่วมมือทางดิจิทัล ฉะนั้นจึงควรจัดกิจกรรมหรือจัดอบรมเชิงปฏิบัติการเพื่อพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัลในด้านดังกล่าวให้กับผู้บริหาร เพื่อจะเป็นสิ่งที่ช่วยให้เกิดความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในสังกัด เพื่อเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยพัฒนาการศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาสืบไป

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัย ครั้งต่อไป

2.1 ควรทำการวิจัยเพื่อพัฒนาความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา นครพนมด้วยวิธีการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research) หรือการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) เพื่อให้ได้ข้อมูลในเชิงลึกและนำไปพัฒนาต่อไปได้

2.2 ควรมีการนำสมรรถนะผู้บริหารยุคดิจิทัลที่ส่งผลต่อความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครพนม มาพัฒนาเป็นรูปแบบการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research) หรือการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) เพื่อให้การบริหารเป็นไปตาม มาตรฐานที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด

เอกสารอ้างอิง

- จิราพรธณ เลียงเพระ.(2561). การเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 11 ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี. วิทยานิพนธ์ ค.ม.สุราษฎร์ธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.
- ทิพวัลย์ อ่างคำ.(2561). สมรรถนะของผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาในโครงการสู่ความเป็นเลิศมาตรฐานสากล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาภาคเหนือ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสยาม.
- นริรัตน์ บุญเพชรแก้ว ชูชาติ พวงสมจิตรและจุฬาลักษณ์ ไสระพันธ์. (2565). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเป็นองค์กรแห่งการ เรียนรู้ของโรงเรียนมัธยมศึกษาต้ง กระบี่. *วารสาร มจร อุบลปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช*, (8)2, 1344. เข้าถึงได้จาก <https://so06.tcithaijo.org/index.php/mcejou/article/view/267594/179197>.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2560). *การวิจัยเบื้องต้น*. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ปนัดดา สาริกา.(2565). สมรรถนะของผู้บริหารโรงเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิผลโรงเรียน ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษาสกลนคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- เปรมวดี จิตอารีย์ จันทร์คม์ ภูติอริยวัฒน์ และสมบุญมี บุรศิริรักษ์. (2560). สมรรถนะของผู้บริหารที่ส่งผลต่อประสิทธิผล ของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2. *วารสารบริหารการศึกษา มคอ.* มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (14)27, 108 – 115.
- วิษพงษ์ อึ้งวงศ์ (2561) สมรรถนะของผู้บริหารโรงเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิผลโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 20. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2563). *การกำหนดมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษา*. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด เอ็น.เอ.รัตนะเทรตดิ่ง.
- สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน. (2565). *คู่มือการประเมินผลการปฏิบัติราชการผู้บริหารของส่วนราชการ*. กรุงเทพฯ: พิมพ์ครั้งที่ 1 เข้าถึงได้จาก www.personnel.moi.go.th/assess/2565/1.%20คู่มือการประเมินผล%20ผู้บริหารของส่วนราชการ%202565.pdf.
- สุพญา อร่ามรัตน์. (2562). *ความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 17*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จันทบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- Krejcie, R.V., & D.W. Morgan. (1970). Determining Sample Size for Research Activities. *Educational and Psychological Measurement*, 30(3), 607 – 610.